

18845 LLEI 26/1988, de 29 de juliol, sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit. («BOE» 182, de 30-7-1988.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

Nombroses experiències internacionals i la pròpia espanyola, acumulades al llarg de molts anys, han posat de manifest l'absoluta necessitat de sotmetre les entitats financeres a un règim especial de supervisió administrativa, en general molt més intens que el que suporta la majoria de la resta de sectors econòmics. Aquestes entitats capten recursos financers entre un públic molt ampli, que en la major part dels casos no té les dades i els coneixements necessaris per procedir a una avaluació pròpia de la solvència d'aquelles. La regulació i supervisió públiques aspiren a pal·liar els efectes d'aquesta mancança, i faciliten la confiança en les entitats, una condició imprescindible per al seu desenvolupament i bon funcionament, essencial no solament per als dipositants de fons, sinó per al conjunt de l'economia, atesa la posició central que reuneixen aquestes entitats en els mecanismes de pagament.

Aquests problemes se solen afrontar en totes les parts articulant uns dispositius especials de supervisió de les institucions. Aquests mecanismes es componen bàsicament d'un conjunt de normes tendents a facilitar a l'autoritat supervisora una informació completa sobre la situació i l'evolució de les entitats financeres, i d'un altre conjunt de normes tendents a limitar o prohibir les pràctiques o operacions que incrementin els riscos d'insolvència o falta de liquiditat, i a reforçar els recursos propis amb què es poden atendre, si s'escau, aquests riscos, i evitar perjudicis per als dipositants. Òbviament, l'eficàcia de les normes depèn de l'existència d'unes facultats coercitives suficients en mans de les autoritats supervisores de les entitats financeres, el desenvolupament de les quals, a través d'un règim adequat de sancions administratives, ha de tancar el sistema regulador.

En el nostre ordenament són molt abundants les normes que estableixen preceptes inspirats en els criteris exposats més amunt per als diferents tipus d'entitats financeres, i que defineixen unes infraccions d'aquests sancionables per la via administrativa. Aquesta normativa presenta, tanmateix, deficiències molt greus, que es poden agrupar en dues categories: les que enfosqueixen l'aplicació correcta del principi de legalitat aplicable a les normes sancionadores en els seus elements essencials (atribució de potestats sancionadores a l'Administració, tipificació precisa de les infraccions i sancions), i les que sorgeixen de l'enorme dispersió i varietat de les disposicions en què es recull la normativa, amb les llacunes legals i les faltes de coordinació corresponents.

Per atendre aquestes deficiències, i seguint alhora la política promoguda per la CEE d'impulsar la creació d'un marc comú de supervisió de les entitats financeres, és necessària la publicació d'aquesta Llei. Amb aquesta Llei es pretén adequar el dret sancionador en la matèria a les normes constitucionals aplicables a la doctrina que sobre això ha establert el Tribunal Constitucional, i igualment afectar el conjunt més ampli possible d'institucions financeres, i així generalitzar aquest aspecte del seu estatut legal.

Fent una repàs del seu contingut, s'hi poden destacar els principis i solucions següents:

I. S'estableix una normativa sancionadora comuna per al conjunt de les entitats de crèdit, denominació més

d'acord amb la nostra tradició jurídica que la d'«establiment de crèdit», a la qual substitueix, i que s'estén a més a altres tipus d'institucions financeres que duen a terme essencialment l'activitat que defineix una entitat de crèdit.

II. Es determinen amb claredat els subjectes passius de la potestat sancionadora, implicant-hi l'entitat infractora i, en cas de concórrer responsabilitat en aquests, els que exerceixen en aquella càrrecs d'administració, direcció o control.

III. Es tipifiquen les infraccions i s'intenta obtenir un equilibri entre la concreció imprescindible de les conductes sancionables, atenant-ne la gravetat, i la definició de les que tenen el grau necessari de generalitat que eviti el possible buidatge futur de la llei, així com l'excés de casuisme o l'exhaustivitat en la seva relació, tan impossible com inútil en una activitat subjecta a una evolució ràpida.

IV. S'estableix una gamma de sancions acomodada a la gravetat de les infraccions, que permet, sense minva de la seguretat jurídica dels afectats, l'aplicació del principi de proporcionalitat.

V. Finalment, i quant a la qüestió de les competències sancionadores, l'aplicació de la Llei correspon a l'Estat, sense perjudici de l'exercici de les potestats que en la matèria corresponen a les comunitats autònomes. En tot cas, aquestes s'han d'exercir respectant els principis que es declaren bàsics, a l'empara dels apartats 11a, 13a i 18a de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, alhora que es reserva a la competència estatal la sanció de les infraccions que afectin normes de caràcter monetari o de solvència.

Juntament amb el desenvolupament d'aquests temes centrals, i de les qüestions de procediments que hi estan estretament lligades, s'aprofita aquesta Llei per regular altres aspectes importants que tenen relació amb el dret sancionador i la normativa dels quals era fragmentària, incompleta o defectuosa: les facultats de l'Administració per tutelar que les denominacions i activitats reservades a les entitats de crèdit no les exerceixin persones, físiques o jurídiques, no habilitades per a això; i les mesures d'intervenció i substitució dels seus òrgans d'administració que, en circumstàncies excepcionals, poden adoptar els organismes competents. En relació amb l'important sector de les entitats d'assegurances, aquesta Llei no es limita a cobrir llacunes, sinó que s'opta per estendre a aquestes, amb les naturals adaptacions, el seu règim sancionador i les seves solucions en matèria de mesures d'intervenció i substitució dels administradors. Amb això s'ha perseguit tant fer un pas més cap a l'homogeneïtat del dret sancionador administratiu del món financer, com superar les deficiències advertides en l'aplicació dels corresponents preceptes de la Llei 33/1984, de 2 d'agost, sobre ordenació de l'assegurança privada.

Aquesta Llei, tanmateix, va més enllà de la regulació estricta del règim disciplinari de les entitats de crèdit. A falta d'una llei general sobre ordenació de l'activitat de les entitats de crèdit, la necessitat de la qual es deixa sentir, però que, per la seva complexitat, no es pot abordar amb urgència, s'ha considerat convenient aprofitar l'aprovació d'aquesta Llei per resoldre certs problemes substantius importants del règim legal de les diverses categories d'entitats financeres.

Així, hi figuren disposicions que responen a un intent de plantejar de manera global el marc d'actuació de les entitats de crèdit, ampliant l'àmbit d'aplicació d'aquest concepte a l'Institut de Crèdit Oficial, a les societats d'arrendament financer i a les societats mediadores del mercat de diners i eliminant normes vigents que forcen una especialització artificial de determinades entitats financeres, o constitueixen una restricció innecessària per a l'activitat d'altres. En aquest sentit s'ha de ressenyar la generalització a totes les entitats de crèdit de la possibilitat d'emetre obligacions sense límits relacionats amb el

seu capital; l'ampliació als bancs de la facultat d'emetre cèdules hipotecàries, o de fer, juntament amb les caixes d'estalvis i cooperatives de crèdit, operacions d'arrendament financer; i l'autorització al Govern per sotmetre totes les entitats de crèdit a les normes vigents sobre coeficients de caixa, inversió o recursos propis. No obstant això, la unificació de tracte no és absoluta. En particular es mantenen limitacions a la capacitat de determinades entitats de crèdit especialitzades d'utilitzar certes modalitats de captació de fons del públic.

En la mateixa línia se situa la concentració en el Banc d'Espanya de les funcions de registre, control i inspecció de totes les entitats de crèdit, així com de les societats de garantia recíproca. Aquesta concentració es justifica, primer, per la similitud de les activitats i la problemàtica d'aquestes entitats, que necessiten un tractament coordinat; segon, per les freqüents vinculacions que hi ha de fet entre entitats de crèdit de diferents tipus, i tercer, en el cas particular de les entitats oficials de crèdit, per la inhabilitació que la conversió de l'ICO en una societat «holding» d'aquestes implica per a l'exercici de les seves funcions supervisores anteriors.

D'altra banda, es crea un règim comú de control de les participacions en el capital de les entitats de crèdit que, respectant el principi general de llibertat en les participacions, garanteixi, mitjançant la publicitat i la comunicació a les autoritats supervisores, la transparència en les seves relacions de domini. En el cas particular dels bancs, i atesa la seva especial rellevància dins el sistema financer, s'estableix un règim especial que obliga els que hi prenguin participacions importants a comunicar-ho tant a l'entitat participada com a l'autoritat supervisora, i s'ha de sotmetre a autorització l'adquisició de participacions superiors al 15 per 100 del capital del banc. L'exercici dels drets polítics se supedita a aquella comunicació o a aquesta autorització.

Es refonen i generalitzen les normes que, fins ara, facultaven les autoritats financeres per fixar els capitals mínims de les entitats de crèdit, per establir els seus estats comptables i per imposar clausulats mínims en els seus contractes típics, en benefici de la transparència de les entitats i la protecció dels interessos de la seva clientela.

En fi, la Llei aborda la regulació general de les operacions d'arrendament financer. Les seves normes reproduïxen, millorant-les en alguns aspectes tècnics, les que estableix la regulació anterior. Però s'introdueixen modificacions en el tractament fiscal, que en la regulació precedent equivalia a l'admissió d'un principi il·limitat de llibertat d'amortització. Així, s'estableix la desagregació de les quotes d'arrendament en un component de càrrega financera i un altre de recuperació del cost del bé per part de l'entitat arrendadora, que seria l'equivalent al concepte d'amortització en el cas d'una adquisició definitiva. S'accepta el principi que aquest segon component constitueix una despesa amortitzable per a l'arrendatari, però es disposa que ha de ser d'una quantia igual o creixent al llarg del període contractual, per evitar una anticipació de despeses amortitzables a través de quanties decreixents. Alhora es rebutja la deduïbilitat en el cas de l'arrendament de béns que, per la seva naturalesa, no siguin amortitzables. Aquestes normes, unides a la possibilitat que el Govern estableixi terminis mínims, a la durada dels contractes –possibilitat que ja existia en la legislació vigent, però de la qual no s'ha fet ús– haurien de permetre que, sense eliminar la flexibilitat que els arrendaments financers aporten en relació amb la normativa de l'impost de societats, es pugui posar límit a pràctiques que portarien aquesta flexibilitat massa lluny.

TÍTOL PRIMER

Règim sancionador de les entitats de crèdit

CAPÍTOL PRIMER

Disposicions generals

Article 1

1. Les entitats de crèdit, així com els que hi ocupin càrrecs d'administració o direcció, que infringeixin normes d'ordenació i disciplina incorren en responsabilitat administrativa sancionable d'acord amb el que disposa aquest títol.

2. Es consideren entitats de crèdit, als efectes del que disposa aquesta Llei, les enumerades a l'apartat segon de l'article 1r del Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny.

3. El règim que preveu aquesta Llei també és aplicable a les sucursals obertes a Espanya per entitats de crèdit estrangeres.

4. Ocupen càrrecs d'administració en les entitats de crèdit, als efectes del que disposa aquesta Llei, els seus administradors o membres dels seus òrgans col·legiats d'administració, els seus directors generals o assimilats, entenent-se com a tal les persones que exerceixin a l'entitat funcions d'alta direcció sota la dependència directa del seu òrgan d'administració o de comissions executives o consellers delegats d'aquest, i les persones que dirigeixin les sucursals d'entitats de crèdit estrangeres a Espanya.

5. Es consideren normes d'ordenació i disciplina les lleis i disposicions administratives de caràcter general que continguin preceptes específicament referits a les entitats de crèdit i d'observança obligada per a aquestes. Entre aquestes disposicions s'entenen compreses tant les aprovades per òrgans de l'Estat o, si s'escau, de les comunitats autònomes que tinguin atribuïdes competències en la matèria, com les circulars aprovades pel Banc d'Espanya, en els termes que preveu aquesta Llei.

Article 2

L'exercici de la potestat sancionadora a què es refereix aquesta Llei és independent de la concurrència eventual de delictes o faltes de naturalesa penal. No obstant això, quan s'estigui tramitant un procés penal pels mateixos fets o per altres la separació dels quals dels sancionables d'acord amb aquesta Llei sigui racionalment impossible, el procediment queda suspès respecte d'aquests fins que recaigui un pronunciament ferm de l'autoritat judicial. Reprès, si s'escau, l'expedient, la resolució que es dicti ha de respectar l'apreciació dels fets que contingui el pronunciament esmentat.

CAPÍTOL II

Infraccions

Article 3

Les infraccions de normes d'ordenació i disciplina a què es refereix l'article 1r d'aquesta Llei es classifiquen en infraccions molt greus, greus i lleus.

Article 4

Constitueixen infraccions molt greus:

a) La realització dels actes que s'especifiquen a continuació, sense autorització quan aquesta sigui precep-

tiva, o sense observar les condicions bàsiques fixades en aquesta:

Primer.—Fusions, absorcions o escissions que afectin les entitats de crèdit.

Segon.—Adquisició, directa o indirecta, d'accions o altres títols representatius del capital, o cessió dels seus drets polítics, de:

– Entitats de crèdit espanyoles per altres entitats de crèdit, espanyoles o estrangeres, o per una persona jurídica filial o dominant d'aquestes.

– Entitats de crèdit espanyoles per altres persones físiques o jurídiques, espanyoles o estrangeres, quan impliqui el control de dret o de fet d'aquelles, o el canvi en aquest.

– Entitats de crèdit estrangeres, per entitats de crèdit espanyoles o per una entitat filial o dominant d'aquestes.

Tercer.—Distribució de reserves, expresses o ocultes.

Quart.—Obertura per entitats de crèdit espanyoles d'oficines operatives a l'estranger.

b) Mantenir durant un període de sis mesos uns recursos propis inferiors als exigits per obtenir l'autorització corresponent al tipus d'entitat de crèdit de què es tracti.

c) Incórrer les entitats de crèdit, o el grup consolidat a què pertanyin, en cobertura insuficient del coeficient de recursos propis, quan aquests se situïn per sota del 80 per 100 del mínim, si s'escau, establert amb caràcter obligatori en funció de les inversions realitzades i els riscos assumits, i romandre en aquesta situació per un període d'almenys sis mesos.

d) L'exercici d'activitats alienes al seu objecte exclusiu legalment determinat, llevat que tingui un caràcter merament ocasional o aïllat.

e) La realització d'actes o operacions prohibides per normes d'ordenació i disciplina amb rang de llei o amb incompliment dels requisits establerts en aquestes, llevat que tingui un caràcter merament ocasional o aïllat.

f) No tenir la comptabilitat exigida legalment o portar-la amb irregularitats essencials que impedeixin conèixer la situació patrimonial i financera de l'entitat.

g) L'incompliment de l'obligació de sotmetre els seus comptes anuals a auditoria de comptes de conformitat amb la legislació vigent en la matèria.

h) La negativa o resistència a l'actuació inspectora, sempre que hi hagi un requeriment exprés i per escrit sobre això.

i) La falta de tramesa a l'òrgan administratiu competent de totes les dades o documents que se li hagin de remetre o que requereixi en l'exercici de les seves funcions, o la falta de veracitat en aquestes dades, quan això dificulti l'apreciació de la solvència de l'entitat. Als efectes d'aquesta lletra s'entén que hi ha falta de tramesa quan aquesta no es produeix dins el termini que a aquest efecte concedeixi l'òrgan competent en recordar per escrit l'obligació o reiterar el requeriment.

j) L'incompliment del deure de veracitat informativa deguda als seus socis, als dipositants, prestamistes i al públic en general, sempre que, pel nombre d'afectats o per la importància de la informació, aquest incompliment es pugui estimar com a especialment rellevant.

k) La realització d'actes fraudulents o la utilització de persones físiques o jurídiques interposades amb la finalitat d'aconseguir un resultat l'obtenció directa del qual implicaria la comissió d'almenys una infracció greu.

l) Les infraccions greus quan durant els cinc anys anteriors a la seva comissió hagi estat imposada a la entitat de crèdit una sanció ferma pel mateix tipus d'infracció.

Article 5

Són infraccions greus:

a) La realització d'actes o operacions sense autorització quan aquesta sigui preceptiva o sense observar les condicions bàsiques d'aquesta, excepte en els casos en què això impliqui la comissió d'una infracció molt greu d'acord amb la lletra a) de l'article anterior.

b) L'absència de comunicació, quan aquesta sigui preceptiva, en els supòsits enumerats a la lletra a) de l'article 4 d'aquesta Llei i en els casos en què aquesta es refereixi a la composició dels òrgans d'administració de l'entitat o a la composició del seu accionariat.

c) L'exercici merament ocasional o aïllat d'activitats alienes al seu objecte exclusiu legalment determinat.

d) La realització merament ocasional o aïllada d'actes o operacions prohibides per normes d'ordenació i disciplina amb rang de llei, o amb incompliment dels requisits que s'hi estableixin.

e) La realització d'actes o operacions amb incompliment de les normes dictades a l'empара del número 2 de l'article 48 d'aquesta Llei.

f) La realització d'actes o operacions prohibides per normes reglamentàries d'ordenació i disciplina o amb incompliment dels requisits que s'hi estableixin, llevat que tingui un caràcter merament ocasional o aïllat.

g) L'incompliment de les normes vigents en matèria de coeficients de caixa i altres inversions obligatòries.

h) Incórrer les entitats de crèdit o el grup consolidat al qual pertanyin en cobertura insuficient del coeficient de recursos propis, i romandre en aquesta situació per un període d'almenys sis mesos, sempre que això no constitueixi una infracció molt greu de conformitat amb el que disposa l'article anterior.

i) L'incompliment de les normes vigents en matèria de límits de riscos o de qualsevol altres que imposin limitacions quantitatives, absolutes o relatives, al volum de determinades operacions actives o passives.

j) L'incompliment de les condicions i requisits exigits per la normativa corresponent en les operacions creditícies que gaudeixin de subvenció d'interessos o altres ajudes públiques.

k) La dotació insuficient de les reserves obligatòries i de les previsions per a insolvències.

l) La falta de tramesa a l'òrgan administratiu competent de les dades o documents que se li hagin de remetre o que aquest requereixi en l'exercici de les seves funcions, així com la falta de veracitat en aquestes dades, llevat que això impliqui la comissió d'una infracció molt greu. Als efectes d'aquesta lletra s'entén que hi ha falta de tramesa quan aquesta no es produeixi dins el termini concedit que a aquest efecte concedeixi l'òrgan competent en recordar per escrit l'obligació o reiterar el requeriment.

m) La falta de comunicació per part dels administradors a la Junta General o Assemblea dels fets o circumstàncies la comunicació a aquesta dels quals hagi estat ordenada per l'òrgan administratiu facultat per a això.

n) L'incompliment del deure de veracitat informativa deguda als seus socis, als dipositants, prestamistes o al públic en general, quan no hi concorren les circumstàncies a què es refereix la lletra j) de l'article anterior.

o) La realització d'actes fraudulents o la utilització de persones físiques o jurídiques interposades amb la finalitat d'aconseguir un resultat contrari a les normes d'ordenació i disciplina, sempre que aquesta conducta no estigui compresa a la lletra k) de l'article anterior.

p) L'incompliment de les normes vigents sobre comptabilització d'operacions i sobre formulació de balanços, comptes de pèrdues i guanys i estats financers de comunicació obligatòria a l'òrgan administratiu competent.

q) Les infraccions lleus, quan durant els dos anys anteriors a la seva comissió, hagi estat imposada a l'entitat de crèdit una sanció ferma pel mateix tipus d'infracció.

Article 6

Constitueixen infraccions lleus les infraccions de preceptes d'observança obligada per a les entitats de crèdit compresos en normes d'ordenació o disciplina que no constitueixin una infracció greu o molt greu de conformitat amb el que disposen els dos articles anteriors.

Article 7

1. Les infraccions molt greus i les greus prescriuen al cap de cinc anys, i les lleus, al cap de dos anys.

2. En els dos casos el termini de prescripció es compta des de la data en què la infracció ha estat comesa. En les infraccions derivades d'una activitat continuada, la data inicial del còmput és la de finalització de l'activitat o la de l'últim acte amb què es consumeix la infracció.

3. La prescripció s'interromp per la iniciació, amb coneixement de l'interessat, del procediment sancionador, i el termini torna a córrer si l'expedient roman paralitzat durant sis mesos per una causa no imputable a aquells contra els quals es dirigeix.

CAPÍTOL III

Sancions

Article 8

Les infraccions a què es refereixen els articles anteriors donen lloc a la imposició de les sancions que preveu aquest capítol.

Article 9

Per la comissió d'infraccions molt greus s'imposa, en tot cas, a l'entitat de crèdit infractora, una de les sancions següents:

- Multa per un import de fins a l'1 per 100 dels seus recursos propis o fins a 5.000.000 de pessetes si aquell percentatge és inferior a aquesta xifra.
- Revocació de l'autorització de l'entitat.

Article 10

Per la comissió d'infraccions greus s'imposa a l'entitat de crèdit una de les sancions següents:

- Amonestació pública.
- Constitució de dipòsits compensatoris no remunerats fins al triple dels dèficits de cobertura del coeficient de caixa o de les inversions obligatòries i per un termini màxim igual a la durada d'aquests.
- Multa per un import de fins al mig per cent dels seus recursos propis, o fins a 2.500.000 pessetes si aquell percentatge és inferior a aquesta xifra.

Article 11

Per la comissió d'infraccions lleus s'imposa a l'entitat de crèdit una de les sancions següents:

- Amonestació privada.
- Multa per un import de fins a 1.000.000 de pessetes.

Article 12

1. A més de la sanció que correspongui imposar a l'entitat de crèdit, per la comissió d'infraccions molt greus s'imposa una de les sancions següents als qui exercint càrrecs d'administració o direcció en aquesta siguin responsables de la infracció d'acord amb l'article 15:

- Multa a cadascun d'ells per un import no superior a 10.000.000 de pessetes.
- Suspensió en l'exercici del càrrec per un termini no superior a tres anys.
- Separació del càrrec amb inhabilitació per exercir càrrecs d'administració o direcció en la mateixa entitat de crèdit per un termini màxim de cinc anys.
- Separació del càrrec amb inhabilitació per exercir càrrecs d'administració o direcció en qualsevol entitat de crèdit per un termini màxim de deu anys.

2. No obstant el que disposa el número anterior, en el cas d'imposició de les sancions que preveuen les lletres c) i d) d'aquest es pot imposar simultàniament la sanció que preveu la lletra a).

Article 13

1. A més de la sanció que correspongui imposar a l'entitat de crèdit, per la comissió d'infraccions greus s'imposa una de les sancions següents als qui exercint càrrecs d'administració o direcció en aquesta siguin responsables de la infracció d'acord amb l'article 15:

- Amonestació privada.
- Amonestació pública.
- Multa a cadascun d'ells per un import no superior a 5.000.000 de pessetes.
- Suspensió temporal en el càrrec per un termini no superior a un any.

2. No obstant el que disposa el número anterior, en el cas d'imposició de la sanció que preveu la lletra d) d'aquest es pot imposar simultàniament la sanció que preveu la seva lletra c).

Article 14

1. Les sancions aplicables en cada cas per la comissió d'infraccions molt greus, greus o lleus es determinen sobre la base dels criteris següents:

- La naturalesa i entitat de la infracció.
- La gravetat del perill ocasionat o del perjudici causat.
- Els guanys obtinguts, si s'escau, com a conseqüència dels actes o omissions constitutius de la infracció.
- La importància de l'entitat de crèdit corresponent, mesurada en funció de l'import total del seu balanç.
- Les conseqüències desfavorables dels fets per al sistema financer o l'economia nacional.
- La circumstància d'haver procedit a l'esmena de la infracció per pròpia iniciativa.
- En el cas d'insuficiència de recursos propis, les dificultats objectives que hi puguin haver concorregut per assolir o mantenir el nivell legalment exigit.
- La conducta anterior de l'entitat en relació amb les normes d'ordenació i disciplina que l'afectin, atenent les sancions fermes que li hagin estat imposades, durant els últims cinc anys.

2. Per determinar la sanció aplicable entre les previstes als articles 12 i 13 d'aquesta Llei, es prenen en consideració, a més, les circumstàncies següents:

- El grau de responsabilitat en els fets que es doni en l'interessat.

b) La conducta anterior de l'interessat, en la mateixa o en una altra entitat de crèdit, en relació amb les normes d'ordenació i disciplina, prenent en consideració a aquest efecte les sancions fermes que li hagin estat imposades durant els últims cinc anys.

c) El caràcter de la representació que tingui l'interessat.

Article 15

1. Qui exerceixi en l'entitat de crèdit càrrecs d'administració o direcció és responsable de les infraccions molt greus o greus quan aquestes siguin imputables a la seva conducta dolosa o negligent.

2. No obstant el que assenyala l'apartat anterior, es consideren responsables de les infraccions molt greus o greus comeses per les entitats de crèdit els seus administradors o membres dels seus òrgans col·legiats d'administració, excepte en els casos següents:

a) Quan els que formin part d'òrgans col·legiats d'administració no hagin assistit per una causa justificada a les reunions corresponents o hagin votat en contra o salvat el seu vot en relació amb les decisions o acords que hagin donat lloc a les infraccions.

b) Quan aquestes infraccions siguin exclusivament imputables a comissions executives, consellers delegats, directors generals o òrgans assimilats, o altres persones amb funcions en l'entitat.

Article 16

1. Quan les infraccions tipificades als articles 4, apartat c) i 5, apartat h), es refereixin al balanç i compte de resultats consolidats amb caràcter obligatori d'acord amb el títol II de la Llei 13/1985, sobre coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers, se sanciona l'entitat financera cap del grup.

2. Si la sanció que hi correspon aplicar és la de revocació de l'autorització que preveu l'apartat b) de l'article 9, i l'entitat financera cap del grup consolidat no té la condició d'entitat de crèdit, s'imposa a aquella la sanció de dissolució forçosa amb obertura del període de liquidació.

3. Quan, en virtut del que preveuen els dos números anteriors o en virtut del que disposa el número segon de la lletra a) de l'article 4 d'aquesta Llei, sigui procedent imposar sancions a persones físiques o entitats que no tinguin la condició d'entitats de crèdit, és aplicable el que estableix, a aquest efecte, aquesta Llei per a les entitats que sí que tinguin aquesta condició, sense perjudici del que preveu el número anterior.

Article 17

En cas que, pel nombre i classe de les persones afectades per les sancions de suspensió o separació, això sigui estrictament necessari per assegurar la continuïtat en l'administració i direcció de l'entitat de crèdit, l'òrgan que imposi la sanció pot disposar el nomenament, amb caràcter provisional, dels membres que siguin necessaris perquè l'òrgan col·legiat d'administració pugui adoptar acords o d'un o més administradors, i n'ha d'assenyalar les funcions. Aquestes persones exerceixen els seus càrrecs fins que l'òrgan competent de l'entitat de crèdit, que ha de convocar de manera immediata, proveeixi els nomenaments corresponents i els designats en prenguin possessió, si s'escau, fins que transcorri el termini de suspensió.

CAPÍTOL IV

Competències en la matèria

Article 18

Sense perjudici del que disposa l'article 42 d'aquesta Llei, la competència per a la instrucció dels expedients a què es refereix aquest títol i per a la imposició de les sancions corresponents s'ha de regir per les regles següents:

a) És competent per a la instrucció dels expedients el Banc d'Espanya.

b) La imposició de sancions per infraccions greus i lleus correspon al Banc d'Espanya.

c) La imposició de sancions per infraccions molt greus correspon al ministre d'Economia i Hisenda a proposta del Banc d'Espanya, excepte la de revocació de l'autorització, que la imposa el Consell de Ministres.

CAPÍTOL V

Normes de procediment

Article 19

Per a la imposició de les sancions que preveu aquesta Llei s'ha de seguir el procediment que preveuen els articles 133 i següents de la Llei de procediment administratiu, de 17 de juliol de 1958, amb les especialitats que recullen els articles següents.

Article 20

En el cas d'infraccions lleus, la sanció es pot interposar en un expedient sumari, en què únicament és preceptiva l'audiència de l'entitat interessada.

Article 21

Les sancions a les entitats de crèdit i als que hi exerceixin càrrecs d'administració o direcció que derivin d'una mateixa infracció s'imposen en una única resolució, resultat d'un sol procediment.

Article 22

En el mateix acord d'incoació del procediment, o al llarg d'aquest, es poden nomenar instructors o secretaris adjunts si la complexitat de l'expedient ho aconsella. Els instructors adjunts actuen sota la direcció de l'instructor.

Article 23

Contestat el plec de càrrecs, l'instructor pot acordar, d'ofici o a petició dels interessats formulada en la seva resposta al plec, la pràctica de les proves addicionals que estimi necessàries.

Article 24

1. En l'acord d'incoació de l'expedient o durant la seva tramitació, es pot disposar la suspensió provisional de les persones que, tot i ocupar càrrecs d'administració o direcció en l'entitat de crèdit, apareguin com a presumptes responsables d'infraccions molt greus, sempre que això sigui aconsellable per a la protecció del sistema financer o dels interessos econòmics afectats. Aquesta suspensió ha de ser objecte d'inscripció en el registre mercantil o en els altres registres en què sigui procedent.

2. La suspensió provisional, excepte en el cas de paralització de l'expedient imputable a l'interessat, té una durada màxima de sis mesos, i es pot aixecar en qualsevol moment d'ofici o a petició d'aquell.

3. El temps que duri la suspensió provisional és d'abonament a efectes del compliment de les sancions de suspensió.

4. És aplicable a la suspensió provisional que preveu aquest article el que disposa l'article 17 d'aquesta Llei.

Article 25

1. Les sancions imposades, de conformitat amb el que disposa aquesta Llei, pel Consell de Ministres, el ministre d'Economia i Hisenda o el Banc d'Espanya són immediatament executives, sense perjudici del que preveu l'article 116 de la Llei de procediment administratiu i de la suspensió que puguin acordar els tribunals.

2. Les resolucions del Banc d'Espanya que posin fi al procediment poden ser objecte de recurs en alçada davant el ministre d'Economia i Hisenda, d'acord amb el que preveuen els articles 122 a 125 de la Llei de procediment administratiu.

3. No obstant el que disposa el número 1 anterior, les sancions d'amonestació pública o de suspensió que imposi el Banc d'Espanya de conformitat amb els articles 10 i 13 d'aquesta Llei no són executives mentre no hagin guanyat fermesa en via administrativa.

Article 26

1. Quan la sanció consisteixi en una multa, el seu import s'ha d'ingressar en el Tresor.

2. Quan la sanció consisteixi en la constitució de dipòsits compensatoris no remunerats, aquests s'han de constituir en el Banc d'Espanya.

3. Si la sanció a què fa referència l'apartat anterior no es compleix en el termini que s'assenyali, el Banc d'Espanya pot imposar multes coercitives a les persones que ocupin càrrecs d'administració o direcció en l'entitat de crèdit. Aquestes multes coercitives poden ser reiterades cada set dies i la seva quantia màxima global no pot ser superior a deu milions de pessetes en cada ocasió.

Article 27

1. La imposició de les sancions, a excepció de la d'amonestació privada, s'ha de fer constar en els registres administratius de les entitats de crèdit i alts càrrecs que corresponguin.

2. Les sancions de suspensió, separació i separació amb inhabilitació, una vegada siguin executives, s'han de fer constar a més, si s'escau, en el Registre mercantil o en el Registre de cooperatives.

3. El nomenament de membres de l'òrgan d'administració o d'administradors provisionals a què es refereix l'article 17 d'aquesta Llei s'ha de fer constar també en els registres corresponents.

4. Una vegada que les sancions imposades a l'entitat de crèdit o als que exerceixin càrrecs d'administració o direcció en aquesta siguin executives han de ser objecte de comunicació a la immediata junta o assemblea general que se celebri.

5. Les sancions per infraccions molt greus es publiquen en el «Butlletí Oficial de l'Estat» una vegada que siguin fermes. També és objecte d'aquesta publicació la d'amonestació pública. L'autoritat que imposi la resta de sancions per infraccions greus en pot disposar així mateix la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat» una vegada que aquestes adquireixin fermesa.

TÍTOL II

Exercici d'activitats i ús de denominacions reservades a les entitats de crèdit

Article 28

1. Cap persona física o jurídica, nacional o estrangera, pot exercir en territori espanyol, sense haver obtingut la preceptiva autorització i trobar-se inscrita en els registres corresponents, les activitats legalment reservades a les entitats de crèdit o utilitzar les denominacions genèriques pròpies d'aquestes o altres que puguin induir a confusió amb aquestes.

2. En particular, s'entenen reservades a les entitats de crèdit:

a) L'activitat definida a l'apartat 4t de l'article 1r del Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny.

b) La captació de fons reemborsables del públic, sigui quina sigui la seva destinació, en forma de dipòsit, préstec, cessió temporal d'actius financers o altres d'anàlogues que no estiguin subjectes a les normes d'ordenació i disciplina del mercat de valors.

Article 29

1. Les persones o entitats que infringeixin el que disposa l'article anterior són sancionades amb una multa per un import de fins a cinc milions de pessetes. Si requerides perquè cessin immediatament en la utilització de les denominacions o en la realització de les activitats, les continuen utilitzant o realitzant són sancionades amb una multa per un import de fins a deu milions de pessetes, que pot ser reiterada en ocasió de requeriments posteriors.

2. És competent per a la formulació dels requeriments i per a la imposició de les multes que preveu el número anterior el Banc d'Espanya. Els requeriments s'han de formular amb l'audiència prèvia de la persona o entitat interessada i les multes s'han d'imposar d'acord amb el procediment que preveu aquesta Llei.

3. El que disposa aquest article s'entén sense perjudici de les altres responsabilitats, fins i tot d'ordre penal, que puguin ser exigibles.

Article 30

El Registre mercantil i els altres registres públics no poden inscriure les entitats l'activitat o objecte social o denominació de les quals siguin contraris al que disposa l'article 28 d'aquesta Llei. Quan, no obstant això, aquestes inscripcions s'hagin practicat, són nul·les de ple dret i s'ha de procedir a la seva cancel·lació d'ofici o a petició de l'òrgan administratiu competent. Aquesta nul·litat no perjudica els drets de tercers de bona fe, adquirits de conformitat amb el contingut dels registres corresponents.

TÍTOL III

Mesures d'intervenció i de substitució

Article 31

1. Únicament quan una entitat de crèdit es trobi en una situació de gravetat excepcional que posi en perill l'efectivitat dels seus recursos propis o la seva estabilitat, liquiditat o solvència, es pot acordar la seva intervenció o la substitució provisional dels seus òrgans d'administra-

ció o direcció. Aquestes mesures s'han de mantenir fins que se superi la situació esmentada.

2. El que disposa el número 1 d'aquest article també és aplicable als casos en què, tot i haver indicis fundats que s'hi doni la situació de gravetat excepcional a què aquest es refereix, la verdadera situació de l'entitat de crèdit no es pugui deduir de la seva comptabilitat.

3. Les mesures d'intervenció o substitució a què es refereix aquest article es poden adoptar durant la tramitació d'un expedient sancionador o amb independència de l'exercici de la potestat sancionadora, sempre que es produeixi alguna de les situacions que preveuen els dos números anteriors.

Article 32

1. Les mesures d'intervenció o substitució a què es refereix l'article anterior les ha d'acordar el Banc d'Espanya, i n'ha de donar compte raonat de la seva adopció al ministre d'Economia i Hisenda.

2. Per al cas d'adopció del dit acord a petició fundada de la mateixa entitat, poden formular la petició no solament els administradors de l'entitat de crèdit, sinó també el corresponent òrgan de fiscalització interna i, si s'escau, una minoria de socis que sigui, almenys, igual a la que exigeixi la legislació respectiva per instar la convocatòria d'una assemblea o junta general extraordinària.

Article 33

Els acords d'intervenció o substitució s'han d'adoptar amb l'audiència prèvia de l'entitat de crèdit interessada durant el termini que se li concedeixi a aquest efecte, que no pot ser inferior a cinc dies. No obstant això, aquesta audiència no és necessària en cas que hagi precedit una petició de la mateixa entitat o quan el retard que aquest tràmit origini comprometi greument l'efectivitat de la mesura o els interessos econòmics afectats. En aquest últim supòsit el termini per a la resolució del recurs d'alçada pertinent és de deu dies.

Article 34

1. L'acord ha de designar la persona o persones que hagin d'exercir les funcions d'intervenció o hagin d'actuar com a administradors provisionals, i indicar si aquestes persones han d'actuar conjuntament, mancomunadament o solidàriament.

2. Aquest acord, de caràcter immediatament executiu, ha de ser objecte de publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat» i d'inscripció en els registres públics corresponents. Tant la publicació com la inscripció esmentades en determinen l'eficàcia davant de tercers.

3. Quan això sigui necessari per a l'execució de l'acord d'intervenció o de substitució dels administradors, es pot arribar a la compulsió directa per a la presa de possessió de les oficines, llibres i documents corresponents o per a l'examen d'aquests últims.

Article 35

1. En el supòsit d'intervenció, els actes i acords de qualsevol òrgan de l'entitat de crèdit que s'adoptin a partir de la data de publicació de l'acord en el «Butlletí Oficial de l'Estat» no són favorits ni es poden portar a efecte sense l'aprovació expressa dels interventors designats. S'exceptua d'aquesta aprovació l'exercici d'accions o recursos per l'entitat de crèdit en relació amb la mesura d'intervenció o amb l'actuació dels interventors.

2. Els interventors designats estan facultats per revocar tots els poders o delegacions que hagin estat conferits

per l'òrgan d'administració de l'entitat de crèdit o pels seus apoderats o delegats abans de la data de publicació de l'acord. Adoptada aquesta mesura, els interventors han de procedir a exigir la devolució dels documents en què constin els apoderaments, així com a promoure la inscripció de la seva revocació en els registres públics competents.

Article 36

1. En el cas de substitució de l'òrgan d'administració, els administradors provisionals designats tenen el caràcter d'interventors respecte dels actes acords de la Junta General o Assembla de l'entitat de crèdit, i els és aplicable el que disposa el número 1 de l'article anterior.

2. L'obligació de formular els comptes anuals de l'entitat i la d'aprovació d'aquests i de la gestió social queden en suspens, per un termini no superior a un any, a comptar del venciment del termini legalment establert a aquest efecte, si el nou òrgan d'administració estima enraonadament que no hi hagi dades o documents fiables i complets per a això.

Article 37

Acordat pel Banc d'Espanya el cessament de la mesura de substitució, els administradors provisionals han de procedir a convocar immediatament la Junta General o Assembla de l'entitat de crèdit, en què s'ha de nomenar el nou òrgan d'administració. Fins a la presa de possessió d'aquest, els administradors provisionals continuen exercint les seves funcions.

Article 38

1. Quan es produeixi la dissolució d'una entitat de crèdit, el ministre d'Economia i Hisenda pot acordar la intervenció de les operacions de liquidació si aquesta mesura és aconsellable pel nombre d'afectats o per la situació patrimonial de l'entitat.

2. És aplicable a l'acord a què es refereix l'apartat anterior el que disposa l'article 35, i als actes dels liquidadors i a les facultats dels interventors, el que estableix l'article 36, tots dos d'aquesta Llei.

3. El que disposa aquest article no és aplicable als casos en què la dissolució de l'entitat de crèdit derivi de la revocació de la seva autorització; en aquest cas, cal atènyer-se al que disposa l'apartat 4 de l'article 57 bis de la Llei d'ordenació bancària de 31 de desembre de 1946.

TÍTOL IV

Disposicions complementàries

Article 39

1. Es modifica el títol del Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny, sobre adaptació del dret vigent en matèria d'establiments de crèdit al de les Comunitats Europees, que passa a ser el següent:

«Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny, sobre adaptació del dret vigent en matèria d'entitats de crèdit al de les Comunitats Europees».

2. Es modifica la rúbrica del capítol I del dit Reial decret legislatiu, que queda redactat de la manera següent:

«Entitats de crèdit».

3. L'article 1r del Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny, al qual es refereixen els dos apartats anteriors, queda redactat de la manera següent:

«Article 1r Definició.

1. Als efectes d'aquesta disposició, i d'acord amb la Directiva 77/780, de 12 de desembre, de la Comunitat Econòmica Europea, s'entén per "entitat de crèdit" tota empresa que tingui com a activitat típica i habitual rebre fons del públic en forma de dipòsit, préstec, cessió temporal d'actius financers o altres d'anàlogues que comportin l'obligació de la seva restitució, i els apliqui per compte propi a la concessió de crèdits o operacions de naturalesa anàloga.

2. En particular, es conceptuen entitats de crèdit:

- a) L'Institut de Crèdit Oficial i les entitats oficials de crèdit.
- b) Els bancs privats.
- c) Les caixes d'estalvis, la Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvis i la Caixa Postal d'Estalvis.
- d) Les cooperatives de crèdit.
- e) Les societats de crèdit hipotecari.
- f) Les entitats de finançament.
- g) Les societats d'arrendament financer.
- h) Les societats mediadores del mercat de diners.»

4. Les restants referències que conté el Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny, o altres normes posteriors als establiments de crèdit s'entenen efectuades a les entitats de crèdit.

5. La lletra f) de l'article 57 bis de la Llei d'ordenació bancària de 31 de desembre de 1946, introduït en aquesta Llei en virtut del que disposa l'article 4t del Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny, queda redactat de la manera següent:

«f) Com a sanció, segons el que preveu la Llei sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit.»

Article 40

1. Incorren en responsabilitat administrativa els membres de les comissions de control de les caixes d'estalvis que siguin responsables de les infraccions que es detallen als números següents, i els són aplicables les sancions que s'hi preveuen.

2. Constitueixen infraccions molt greus dels membres de les comissions de control de les caixes d'estalvis:

a) La negligència greu i persistent en l'exercici de les funcions que legalment tenen encomanades.

b) No proposar a l'òrgan administratiu competent la suspensió d'acords adoptats per l'òrgan d'administració quan aquests infringeixin manifestament la llei i afectin injustament i greument la situació patrimonial, els resultats, el crèdit de la caixa d'estalvi o els seus impositors o clients, o no requerir en aquests casos el president perquè convoqui l'Assemblea General amb caràcter extraordinari.

c) Les infraccions greus quan durant els cinc anys anteriors a la seva comissió els hagi estat imposada una sanció ferma pel mateix tipus d'infracció.

3. Constitueixen infraccions greus imputables als membres de les comissions de control de les caixes d'estalvis:

a) La negligència greu en l'exercici de les funcions que legalment té encomanades, sempre que no estigui compresa a l'apartat a) del número anterior.

b) La falta de tramesa a l'òrgan administratiu competent de les dades o informes que li hagin de fer arribar o que aquest requereixi en l'exercici de les seves funcions, o la seva tramesa amb un retard notori.

c) No proposar a l'òrgan administratiu competent la suspensió d'acords adoptats per l'òrgan d'administració quan la comissió entengui que vulnereu les disposicions vigents o afecten injustament i greument la situació patrimonial, els resultats, el crèdit de la caixa d'estalvis o els seus impositors o clients, sempre que això no constitueixi una infracció molt greu de conformitat amb el que disposa el número anterior, o no requerir, en aquests casos, el president perquè convoqui l'Assemblea General amb caràcter extraordinari.

4. Constitueixen infraccions lleus imputables als membres de les comissions de control de les caixes d'estalvis l'incompliment per part d'aquestes de qualssevol obligacions que no constitueixin una infracció molt greu o greu, així com la seva falta reiterada d'assistència a les reunions de les comissions esmentades.

5. Les sancions aplicables als membres de les comissions de control de caixes d'estalvis que siguin responsables de les infraccions molt greus o greus són, respectivament, les que preveuen les lletres b), c) i d) de l'article 12, i a), b) i d) de l'article 13. A més, per la comissió d'infraccions molt greus o greus es poden imposar les sancions de multa de fins a un milió de pessetes, i de fins a 500.000 pessetes, respectivament. Per la comissió d'infraccions lleus es pot imposar la sanció d'amonestació privada o la de multa per un import de fins a 50.000 pessetes. Per a la determinació de la sanció concreta a imposar s'han de tenir en compte, en la mesura que puguin ser aplicables, els criteris que preveu l'article 14 d'aquesta Llei.

6. Als efectes previstos en aquest article és aplicable el que disposen els articles 2, 7, 15, 17 i 18, així com el que preveu el capítol V del títol I d'aquesta Llei.

Article 41

1. Les societats de garantia recíproca i les societats de refiançament, així com els que hi ocupin càrrecs d'administració o direcció, que infringeixin normes d'ordenació o disciplina, incorren en responsabilitat administrativa sancionable d'acord amb el que disposa el títol I d'aquesta Llei.

2. A aquest efecte, es consideren normes d'ordenació i disciplina els preceptes d'observança obligada per a aquestes que contenen el Reial decret 1885/1978, de 26 de juliol, el Reial decret 1695/1982, de 18 de juny, i les disposicions generals que substitueixin o complementin la regulació esmentada.

Article 42

1. Als efectes de l'exercici per part de les comunitats autònomes de les competències que tinguin atribuïdes en matèria sancionadora respecte de caixes d'estalvis o cooperatives de crèdit, es declaren bàsics, de conformitat amb l'article 149.1.11a, 13a i 18a de la Constitució, els preceptes que conté el títol I, a excepció dels articles 20, 21, 22, 23, 25.2 i 3, i 26.1, i llevat de les referències contingudes en aquells a òrgans o entitats estatals. El que disposa aquest número s'entén sense perjudici, si s'escau, de la possibilitat de tipificació per les comunitats autònomes, com a molt greus, greus o lleus, d'altres infraccions de les seves pròpies normes en matèria d'ordenació i disciplina.

2. En tot cas, correspon al Banc d'Espanya o als òrgans de l'Administració de l'Estat a què es refereix l'article 18, l'exercici de la potestat sancionadora respecte de les caixes d'estalvis i les cooperatives de crèdit quan es tracti de les infraccions compreses a les lletres b), c) i f) de l'article 4t i a les lletres f), g), h), j) i o) de l'article 5è d'aquesta Llei o, en general, d'infraccions de normes

de caràcter monetari o que afectin la solvència de les entitats, en la mesura que el funcionament adequat del sistema monetari o creditici nacional aconselli l'exercici uniforme de la potestat esmentada.

3. També correspon al Banc d'Espanya o als òrgans de l'Administració de l'Estat a què es refereix l'article 18 exercir la potestat sancionadora sobre les entitats esmentades quan, si es tracta de les infraccions compreses a les lletres a), h) i i) de l'article 4t, i a), b), i) i k) de l'article 5è, o d'infraccions lleus anàlogues, l'atorgament de les autoritzacions o la recepció de les comunicacions, dades o documents incumbeixi aquests o la resistència, negativa o obstrucció es produeixi en relació amb la seva activitat inspectora.

4. Quan el Banc d'Espanya tingui coneixement de fets que puguin ser constitutius d'infraccions diferents de les esmentades als números 2 i 3 anteriors els ha de traslladar a la comunitat autònoma corresponent. El Banc d'Espanya ha de procedir de la mateixa manera respecte de les infraccions compreses al número 2, en cas que no aprecii la concurrència de la relació amb el funcionament adequat del sistema monetari o creditici nacional a què es refereix el número esmentat.

5. Quan una comunitat autònoma tingui coneixement de fets que, en virtut del que preveuen els números 2 i 3 anteriors, puguin ser constitutius d'infraccions que hagin de sancionar els òrgans a què es refereix l'article 18 d'aquesta Llei, els ha de traslladar al Banc d'Espanya.

6. Quan es tracti d'infraccions molt greus o greus i l'expedient hagi estat instruït i tramitat per una comunitat autònoma, el Banc d'Espanya ha d'informar preceptivament de la proposta de resolució.

7. A l'empara de l'article 149.1.11a i 13a de la Constitució, i als efectes de l'exercici per part de les comunitats autònomes de les competències que tinguin atribuïdes en matèria de caixes d'estalvis i cooperatives de crèdit, es declaren bàsics:

a) Els preceptes que conté el títol II d'aquesta Llei, llevat de les referències que conté a òrgans o entitats estatals.

b) Els preceptes que conté el títol III d'aquesta Llei.

Article 43

1. Correspon al ministre d'Economia i Hisenda, amb l'informe previ del Banc d'Espanya, l'autorització per a la creació de totes les entitats de crèdit, així com de les societats de garantia recíproca i de refiançament.

2. Correspon al Banc d'Espanya el control i inspecció de totes les entitats de crèdit, la seva inscripció, i queden al seu càrrec els registres corresponents, així com el control i inspecció de l'aplicació en general de la Llei 2/1981, de 25 de març, sobre regulació del mercat hipotecari i les seves normes de desplegament.

3. També és competència del Banc d'Espanya el registre, control i inspecció de les societats de garantia recíproca i de refiançament.

4. Les resolucions que dicti el Banc d'Espanya en l'exercici de les funcions a què es refereixen els números anteriors poden ser objecte de recurs en alçada davant el ministre d'Economia i Hisenda d'acord amb el que disposen els articles 122 a 125 de la Llei de procediment administratiu.

5. El que disposa aquest article s'entén sense perjudici de les competències que tinguin atribuïdes les comunitats autònomes i del que resulti dels convenis entre el Banc d'Espanya i les comunitats autònomes a què es refereix la disposició addicional primera, número 3, de la Llei 31/1985, de 2 d'agost, sobre òrgans rectors de les caixes d'estalvis. En tot cas, la inscripció en els corresponents registres del Banc d'Espanya és indispensable perquè les

entitats a què es refereix aquest article puguin dur a terme les seves activitats.

Article 44

L'article 85 de la Llei general tributària queda redactat de la manera següent:

«Si el subjecte infractor és una entitat de crèdit, a més de les sancions que siguin procedents d'acord amb l'apartat 6, de l'article 83, poden ser imposades als que hi ocupin càrrecs d'administració o direcció i siguin responsables de les infraccions de conformitat amb la Llei sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit les sancions que preveuen els articles 12 i 13 de la dita Llei.»

Article 45

L'apartat 2 de l'article 5è de la Llei 4/1979, de 10 de desembre, sobre règim jurídic de control de canvis, queda redactat de la manera següent:

«Les entitats autoritzades queden subjectes al deure de col·laboració amb els organismes encarregats del control de canvis i de la vigilància dels delictes monetaris. Les entitats que incompleixin aquest deure es poden considerar incurses en una infracció molt greu de les previstes a la Llei de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit.»

Article 46

El Govern ha de procedir a actualitzar periòdicament els límits màxims de les sancions pecuniàries previstes al títol I i a l'article 40 d'aquesta Llei, així com a la disposició addicional primera, en funció de la variació que experimenti l'índex de preus al consum.

Article 47

1. Amb la finalitat de garantir la liquiditat i solvència de les entitats de crèdit, amb vista al millor desenvolupament de la política monetària i de la funció que aquelles estan cridades a desenvolupar en l'economia nacional, es faculta el Govern per:

a) Establir i modificar, amb l'informe previ del Banc d'Espanya, el capital social mínim o, si s'escau, la dotació inicial igualment mínima que les entitats de crèdit han de tenir subscrit, així com la mesura en què aquest hagi d'estar desemborsat, als efectes de la seva autorització i inscripció en els registres especials corresponents i del manteniment d'aquestes.

b) Estendre a totes les entitats de crèdit enumerades a l'article 2n del Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny, redactat de conformitat amb el que disposa aquesta Llei, el règim que preveuen la Llei 26/1983, de 26 de desembre, sobre coeficient de caixa dels intermediaris financers, i els títols primer i segon de la Llei 13/1985, de 25 de maig, sobre coeficient d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers.

2. Les disposicions que aprovi el Govern en virtut del que preveu el número anterior tenen caràcter bàsic de conformitat amb el que disposa l'article 149.1.11a i 13a de la Constitució.

Article 48

1. Es faculta el ministre d'Economia i Hisenda per establir i modificar les normes de comptabilitat i els models a què s'han de subjectar el balanç i el compte de resultats de les entitats de crèdit, així com els balanços i

comptes de resultats consolidats que preveu la Llei 13/1985, de 25 de maig, i disposar la freqüència i el detall amb què les dades corresponents s'han de subministrar a les autoritats administratives encarregades del seu control i fer públiques amb caràcter general per les pròpies entitats de crèdit. En l'ús d'aquesta facultat, en l'exercici de la qual pot encomanar el ministre esmentat al Banc d'Espanya, no hi ha d'haver més restriccions que l'exigència que els criteris de publicitat siguin homogenis per a totes les entitats de crèdit d'una mateixa categoria i anàlegs per a les diverses categories d'entitats de crèdit.

2. Es faculta el ministre d'Economia i Hisenda perquè, amb la finalitat de protegir els interessos legítims de la clientela activa i passiva de les entitats de crèdit i sense perjudici de la llibertat de contractació que, en els aspectes substantius i amb les limitacions que puguin emanar d'altres disposicions legals, hagi de presidir les relacions entre les entitats de crèdit i la seva clientela, pugui:

a) Establir que els contractes corresponents es formalitzin per escrit i dictar les normes necessàries per assegurar que reflecteixin de manera explícita i amb la claredat necessària els compromisos contrets per les parts i els drets d'aquestes davant les eventualitats pròpies de cada classe d'operació.

A aquest efecte, pot determinar les qüestions o eventualitats que els contractes referents a operacions financeres típiques amb la seva clientela han de tractar o preveure de manera expressa, exigir l'establiment per part de les entitats de models per a ells i imposar alguna modalitat de control administratiu sobre els models esmentats.

b) Imposar el lliurament al client d'un exemplar del contracte, degudament subscrit per l'entitat de crèdit.

c) Establir que les entitats de crèdit comuniquin a les autoritats administratives encarregades del seu control i donin a conèixer a la seva clientela qualssevol condicions relatives a les seves operacions actives i passives, amb l'obligació d'aplicar-les mentre no es comuniqui o es doni conèixer la seva modificació.

d) Dictar les normes necessàries perquè la publicitat, per qualsevol mitjà, de les operacions actives i passives de les entitats de crèdit inclogui tots els elements necessaris per apreciar-ne les verdaderes condicions; regular les modalitats de control administratiu de la publicitat esmentada, i poder establir, entre aquestes, el règim d'autorització prèvia.

3. Les normes que s'aprovin a l'empara del número 1 anterior tenen caràcter bàsic de conformitat amb el que disposa l'article 149.1.11a i 13a de la Constitució.

Les disposicions que, en l'exercici de les seves competències, puguin dictar les comunitats autònomes sobre les matèries previstes al número 2 anterior no poden oferir un nivell de protecció de la clientela inferior al que derivi de les disposicions que aprovi el ministre d'Economia i Hisenda a l'empara del número esmentat.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera.- Primer. Els articles 43, 44 i 45 de la Llei 33/1984, de 2 d'agost, sobre ordenació de l'assegurança privada, queden redactats de la manera següent:

«Article 43. *Infraccions administratives.*

1. Les entitats d'assegurances, les delegacions establertes a Espanya per entitats d'assegurances estrangeres, així com els que hi ocupin càrrecs d'administració o direcció, que infringeixin normes d'ordenació de l'assegurança privada, incorren en responsabilitat administrativa sancionable d'acord amb el que disposen aquest article i el següent. Es consideren normes d'ordenació de l'assegurança privada les compreses en aquesta Llei i en

el seu Reglament i, en general, les que figurin en lleis i disposicions administratives de caràcter general que continguin preceptes específicament referits a les entitats d'assegurances i d'observança obligada per a aquestes.

2. Les infraccions de normes d'ordenació d'assegurances privades es classifiquen en molt greus, greus i lleus.

3. Tenen la consideració d'infraccions molt greus les compreses a l'article 4t de la Llei sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, a excepció de les recollides als números 2n i 3r de la lletra a) i a les lletres b) i c), i, a més, les següents:

a) La cessió de cartera, la transformació o l'agrupació transitòria d'entitats asseguradores sense l'autorització preceptiva.

b) El defecte en el càlcul o la insuficiència de les inversions per a la cobertura de les provisions tècniques en una quantia superior al 10 per 100.

c) La utilització de documentació contractual, bases tècniques o tarifes sense complir el que estableix l'article 23 d'aquesta Llei.

d) L'incompliment de les mesures cautelars adoptades pel Ministeri d'Economia i Hisenda, de conformitat amb l'article 43 d'aquesta Llei, així com el dels plans de sanejament o de rehabilitació que aquest preveu.

e) El defecte en el marge de solvència en una quantia superior al 5 per 100 de l'import corresponent i el defecte en el fons de garantia encara que sigui en una quantia inferior al 5 per 100.

f) L'incompliment dels contractes d'assegurança o la realització de pràctiques abusives que perjudiquin el dret dels assegurats o dels asseguradors, llevat que aquests actes tinguin un caràcter merament ocasional o aïllat.

g) L'incompliment reiterat dels acords o resolucions emanats de la Direcció General d'Assegurances.

4. Tenen la consideració d'infraccions greus les compreses a l'article 5è de la Llei sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, a excepció de les recollides a les lletres g), h) i j), i, a més, les següents:

a) La infracció compresa a la lletra a) del número anterior, en una quantia superior al 5 per 100, però inferior al 10 per 100.

b) L'aplicació incorrecta, en perjudici d'assegurats o asseguradors, de les tarifes de primes o de la documentació contractual.

c) La infracció prevista a la lletra e) del número anterior en una quantia inferior al 5 per 100.

5. Tenen la consideració d'infraccions lleus el defecte en el càlcul o la insuficiència de les inversions per a la cobertura de les provisions tècniques en una quantia inferior al 5 per 100 de l'incompliment de les obligacions o prohibicions establertes en els estatuts de les entitats, i en general, les infraccions de preceptes d'observança obligada per a les entitats d'assegurances compreses en normes d'ordenació de l'assegurança privada que no constitueixin una infracció greu o molt greu de conformitat amb el que disposen els dos números anteriors.»

«Article 44. *Sancions.*

1. Les sancions aplicables per les infraccions a què es refereix l'article anterior a les entitats d'assegurances i als que hi exerceixin càrrecs d'administració o de direcció són les que preveuen els articles 9, 10, 11, 12 i 13 de la Llei sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, a excepció de la recollida a la lletra b) de l'article 10 de la dita Llei. Per a la graduació de les sancions es tenen en compte els criteris que preveu l'article 14 d'aquesta.

2. A efectes de l'exercici de la potestat sancionadora a què es refereixen aquest article i l'anterior, és aplicable el que disposen el número 4t de l'article 1 i els articles 2,

7, 15, 17, 18 i 19 a 27, de la Llei sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, i s'entenen referides a les entitats d'assegurances i a la Direcció General d'Assegurances les referències contingudes en aquests, així com en els altres preceptes de la dita Llei als quals es remeten els articles anteriors, a les entitats de crèdit i al Banc d'Espanya, respectivament. Les referències als dipositants i prestamistes que contenen la lletra j) de l'article 4 i la lletra n) de l'article 5 de la dita Llei s'entenen efectuades als prenedors i assegurats.»

«Article 45. *Exercici d'activitats i ús de denominacions reservades a les entitats d'assegurances.*

1. Les persones o entitats que utilitzin les denominacions pròpies de les entitats d'assegurances o realitzin operacions d'assegurança o reassegurança sense disposar per a això de la preceptiva autorització són sancionades amb una multa per un import de fins a 5.000.000 de pessetes. Si, requerides perquè cessin immediatament en la utilització de les denominacions o en la realització de les activitats, les continuen utilitzant o realitzant són sancionades amb una multa per un import de fins a 10.000.000 de pessetes, que pot ser reiterada en ocasió de requeriments posteriors.

2. És competent per a la formulació dels requeriments i per a la imposició de les multes previstes al número anterior la Direcció General d'Assegurances. Els requeriments es formulen amb l'audiència prèvia de la persona o l'entitat interessada i les multes s'imposen d'acord amb el procediment que preveu l'article anterior.»

Segon.—Els perits taxadors d'assegurances i els comisaris o liquidadors d'avaries estan subjectes al règim d'infraccions i sancions que estableix el capítol V del text refós de la Llei reguladora de la producció de les assegurances privades, aprovat pel Reial decret legislatiu 1347/1985, d'1 d'agost. El mateix règim s'aplica als professionals i a les societats formades per aquests que subscriuguin els documents, dictàmens i auditories que preveuen la Llei 33/1984, de 2 d'agost, sobre ordenació de l'assegurança privada, la Llei 8/1987, de 8 de juny, de plans i fons de pensions, i les disposicions complementàries de les dues, i té la consideració d'infracció greu la falta de veracitat en aquests; quan la falta de veracitat dificulti l'apreciació de la solvència de l'entitat o de la suficiència dels càlculs comptables, financers o actuàrials continguts en els documents esmentats, té el caràcter de molt greu.

Tercer.—Els apartats h) i j) del número 2, així com el número 3 de l'article 42 de la Llei 33/1984, de 2 d'agost, sobre ordenació de l'assegurança privada, queden redactats de la manera següent:

«h) Suspendre en les seves funcions els administradors. L'acord ha de designar la persona o persones que hagin d'actuar com a administradors provisionals i indicar si aquestes persones han d'actuar conjuntament, mancomunadament o solidàriament. Aquet acord, de caràcter immediatament executiu, és objecte d'inscripció en els registres públics corresponents. Els administradors provisionals designats tenen el caràcter d'interventors respecte dels actes o acords de la Junta General o Assemblea de l'entitat, i els és aplicable, a aquests efectes, el que disposa sobre això l'apartat j).

Les obligacions de formular els comptes anuals de l'entitat i l'aprovació d'aquests i de la gestió social pot quedar en suspens, per un termini no superior a un any a comptar del venciment del termini legalment establert a aquest efecte, si el Ministeri d'Economia i Hisenda, amb la sol·licitud prèvia del nou òrgan d'administració, estima raonablement que no hi ha dades o documents fiables i complements per a això.

Acordat pel Ministeri d'Economia i Hisenda el cessament de la mesura de substitució, els administradors provisionals han de procedir a convocar immediatament la Junta General o Assemblea de l'entitat, en què s'ha de nomenar el nou òrgan d'administració. Fins a la presa de possessió d'aquest, els administradors provisionals continuen exercint les seves funcions.

Quan ho aconsellin les circumstàncies, el Ministeri d'Economia i Hisenda pot concedir un termini perquè l'entitat interessada, reunida la Junta o Assemblea General, formuli una proposta de designació de les persones que, amb l'acceptació prèvia del Ministeri, hagin de substituir els suspesos. En aquest cas, l'executivitat i inscripció registral a què es refereix el primer paràgraf s'entén a partir del moment en què s'acceptin els substituïts.»

«j) Intervenir l'entitat per comprovar i garantir el compliment correcte de les mesures cautelars, sancionadores o ordres emanades del Ministeri d'Economia i Hisenda quan en un altre cas aquelles es puguin desobeir.

Els actes i acords de qualsevol òrgan de l'entitat que s'adoptin a partir de la data de la notificació de la resolució que es dicti en què s'acordi la intervenció administrativa i que afectin o tinguin relació amb les mesures o ordres concretes esmentades anteriorment o amb la finalitat de la intervenció en general no són vàlides ni es poden portar a efecte sense l'aprovació expressa dels interventors designats. S'exceptua d'aquesta aprovació l'exercici d'accions o recursos per part de l'entitat intervinguda.

Els interventors designats estan facultats per revocar tots els poders o delegacions que hagi conferit l'òrgan d'administració de l'entitat o els seus apoderats o delegats abans de la data de publicació de l'acord. Adoptada aquesta mesura, els interventors han de procedir a exigir la devolució dels documents en què constin els apoderaments, així com a promoure la inscripció de la seva revocació en els registres públics competents.»

«3. Per adoptar les mesures cautelars que preveu aquest article, s'ha d'instruir el procediment administratiu corresponent amb l'audiència prèvia de l'entitat interessada.

No obstant això, aquesta audiència no és necessària en cas que el retard que aquest tràmit originaria comprometí greument l'efectivitat de la mesura o els interessos econòmics afectats. En aquest últim supòsit, el termini per a la resolució dels recursos que siguin procedents en via administrativa és de quinze dies.

Les mesures cautelars cessen per acord del Ministeri d'Economia i Hisenda quan hagin desaparegut les causes que les van motivar.»

Quart.—S'afegeix un nou número a l'article 42 de la Llei 33/1984, de 2 d'agost, sobre ordenació de l'assegurança privada, amb la redacció següent:

«5. En tots els casos en què, a l'empara del que disposa aquesta Llei, el Ministeri d'Economia i Hisenda procedeixi a la designació d'administradors, liquidadors o interventors es pot arribar a la compulsió directa per a la presa de possessió de les oficines, llibres i documents corresponents o per a l'examen d'aquests últims.»

Cinquè.—El règim de prescripció de les infraccions que estableix l'article 7 de la Llei sobre disciplines i intervenció de les entitats de crèdit és aplicable a les que contenen el capítol V del text refós de la Llei reguladora de la producció d'assegurances privades i l'article 48.4 de la Llei d'ordenació de l'assegurança privada.

Sisè.—A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, la referència als articles 43.6.j) i 45.1, 2 i 3 que conté la disposició final primera de la Llei 33/1984, de 2 d'agost, sobre ordenació de l'assegurança privada, s'entén feta als articles 43, 44 i 45.

Setè.-S'afegeix un número 6 a l'article 10 de la Llei 33/1984, de 2 d'agost, sobre ordenació de l'assegurança privada, amb la redacció següent:

«6. El capital social de les societats anònimes d'assegurances i reassegurances ha d'estar integrat, en tot cas, per accions nominatives.»

Vuitè.-El que disposa la disposició addicional segona, apartat 4, d'aquesta Llei, és aplicable a les entitats d'assegurances i reassegurances espanyoles, i s'entén que les referències que fa a les entitats de crèdit i al Banc d'Espanya ho són a les entitats d'assegurances i reassegurances i a la Direcció General d'Assegurances, respectivament.

Segona.-1. El capital de les entitats de crèdit que revesteixin la forma de societat anònima ha d'estar representat, en tot cas, per accions nominatives.

2. En la forma que determini el Govern, les entitats de crèdit han d'informar el Banc d'Espanya sobre la composició del seu accionariat o de les alteracions que es produeixin en aquesta. Aquesta informació ha de comprendre, necessàriament, la relativa a la participació d'altres entitats de crèdit, nacionals o estrangeres, en el seu capital.

3. Les entitats de crèdit han de fer pública, en la forma i mesura que determini el Govern, la participació d'altres entitats de crèdit, nacionals o estrangeres, en el seu capital, i la seva participació en el capital d'altres entitats de crèdit.

4. Tota participació en el capital d'una entitat de crèdit espanyola que, directament o indirectament, impliqui la titularitat o el control del 5 per 100 o més del capital social d'aquesta, s'ha de comunicar a la mateixa entitat i al Banc d'Espanya dins el termini de deu dies a partir de la data en què qui resulti titular real de la participació iguali o superi el límit esmentat; a aquest efecte ha de computar les accions que controli a través de qualssevol altres persones físiques o jurídiques. El deure de comunicació esmentat afecta, així mateix, qualsevol variació que es produeixi en aquelles participacions, sempre que en virtut d'aquesta s'assoleixi un percentatge en el capital de l'entitat que sigui múltiple de 5. Amb independència de les sancions que preveu aquesta Llei, mentre no s'efectuï la comunicació l'adquirent no pot exercir els drets polítics derivats de la seva participació. Els acords adoptats amb la seva participació es poden impugnar d'acord amb el que s'estableix per a la impugnació d'acords socials a la normativa reguladora de la Llei de societats anònimes, i el Banc d'Espanya està legitimat per promoure la impugnació esmentada. El Govern pot elevar el percentatge de participació a què es refereix aquest número per a totes o alguna de les categories d'entitats de crèdit.

5. El que disposa aquesta disposició addicional s'entén sense perjudici del que estableix l'article 48 de la Llei d'ordenació bancària de 31 de desembre de 1946.

Tercera.-1. L'article 48 de la Llei d'ordenació bancària, de 31 de desembre de 1946, queda redactat de la manera següent:

«1. Tota persona física o jurídica que pretengui adquirir directament o indirectament una participació en un banc espanyol que, per ella mateixa o unida a la que pugui tenir amb anterioritat, impliqui la titularitat o el control del 15 per 100 o més del capital social d'aquell, necessita l'autorització prèvia del Banc d'Espanya, que ha de justificar la seva decisió en els mateixos termes i terminis que els establerts per a l'autorització de nous bancs.

2. Quan es produeixi el supòsit que preveu el número anterior sense l'autorització necessària, l'adquirent no pot exercir els drets polítics derivats de la seva participació, i l'entitat afectada pot ser intervinguda d'acord amb el que estableixen els articles 31 a 38 de la Llei sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit.

3. Si, no obstant el que disposa el número anterior, els subjectes afectats fan ús dels seus drets polítics, els acords adoptats per la seva participació es poden impugnar d'acord amb el que s'estableix per a la impugnació d'acords socials a la normativa reguladora de les societats anònimes, i el Banc d'Espanya està legitimat per promoure la impugnació esmentada.»

2. L'article 45, apartat c), de la Llei d'ordenació bancària de 31 de desembre de 1946, queda redactat de la manera següent:

«Per als acords entre firmes bancàries sobre absorcions i fusions.»

Quarta.- No és aplicable a les entitats de crèdit enumerades a l'apartat 2n de l'article 1r del Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny, la limitació que, en matèria d'emissió d'obligacions, estableixen el paràgraf primer de l'article 111 de la Llei de societats anònimes i el número 2 de l'article 1r de la Llei 211/1964, de 24 de desembre, sobre emissió d'obligacions per part de societats no anònimes i altres persones jurídiques.

Cinquena.- El paràgraf primer de l'article 12 de la Llei 2/1981, de 25 de març, sobre regulació del mercat hipotecari, queda redactat de la manera següent:

«Les cèdules hipotecàries les poden emetre les entitats a què es refereixen els apartats a), b), c), d), f) i g) de l'article segon.»

Sisena.- 1. Les entitats de finançament, les societats d'arrendament financer i les societats de crèdit hipotecari no poden rebre fons del públic en forma de dipòsit, préstec, cessió temporal d'actius financers o altres d'anàlogues, a la vista, per un termini indeterminat o per un termini inferior al que determini el Ministeri d'Economia i Hisenda. En cap cas aquest termini no pot ser inferior a un any.

2. El que disposa l'apartat anterior és aplicable a les societats mediadores del mercat de diners, excepte en matèria d'operacions de cessió temporal d'actius financers.

Setena.- 1. Tenen la consideració d'operacions d'arrendament financer els contractes que tinguin per objecte exclusiu la cessió de l'ús de béns mobles o immobles, adquirits per a la finalitat esmentada segons les especificacions del futur usuari, a canvi d'una contraprestació consistent en l'abonament periòdic de les quotes a què es refereix el número 2 d'aquesta disposició. Els béns objecte de cessió han de quedar afectats per l'usuari únicament a les seves explotacions agrícoles, pesqueres, industrials, comercials, artesanals, de serveis o professionals. El contracte d'arrendament financer ha d'incloure necessàriament una opció de compra, al seu acabament, a favor de l'usuari.

Quan per qualsevol causa l'usuari no arribi a adquirir el bé objecte del contracte, l'arrendador el pot cedir a un nou usuari, sense que el principi establert al paràgraf anterior es consideri vulnerat per la circumstància si no ha estat adquirit el bé d'acord amb les especificacions del nou usuari esmentat.

2. Els contractes a què es refereix aquesta disposició tenen una durada mínima de dos anys quan tinguin per objecte béns mobles i de deu anys quan tinguin per objecte béns immobles o establiments industrials. No obstant això, el Govern, per evitar pràctiques abusives, pot establir altres terminis mínims de durada d'aquests en funció de les característiques dels diferents béns que poden constituir el seu objecte.

3. Les quotes d'arrendament financer han d'aparèixer expressades en els respectius contractes diferenciant la part que correspongui a la recuperació del cost del bé per l'entitat arrendadora, excloent-ne el valor de l'opció

de compra, i la càrrega financera exigida per aquesta, tot això sense perjudici de l'aplicació del gravamen indirecte que correspongui.

4. L'import anual de la part de les quotes d'arrendament financer corresponent a la recuperació del cost del bé ha de romandre igual o tenir caràcter creixent al llarg del període contractual.

5. En tot cas té la consideració de despesa o partida fiscalment deduïble en la imposició personal de l'usuari dels béns objecte d'un contracte d'arrendament financer la càrrega financera satisfeta a l'entitat arrendadora.

6. La mateixa consideració té la part de les quotes d'arrendament financer corresponent a la recuperació del cost del bé, excepte en cas que el contracte tingui per objecte terrenys, solars o altres actius no amortitzables. En cas que aquesta condició es doni només en una part del bé objecte de l'operació, es pot deduir únicament la proporció que correspongui als elements susceptibles d'amortització, que s'ha d'expressar diferenciadament en el contracte respectiu.

7. Les entitats arrendadores han d'amortitzar el cost de tots i cadascun dels béns adquirits per al seu arrendament financer, deduït el valor assignat en cada contracte per a l'exercici de l'opció de compra, en el termini de vigència estipulat per al contracte respectiu.

8. Les societats d'arrendament financer tenen com a objecte social exclusiu la realització d'operacions d'arrendament financer que preveu aquesta disposició. Amb caràcter previ a la iniciació de les operacions, aquestes societats han d'obtenir del ministre d'Economia i Hisenda l'autorització corresponent i quedar inscrites en el Registre especial d'aquesta classe de societats que es crea al Banc d'Espanya.

9. Es faculta el Govern per regular, en el que no preveu aquesta disposició, el règim al qual hagin d'ajustar la seva actuació les societats d'arrendament financer.

10. A partir de l'1 de gener de 1990, les operacions d'arrendament financer que preveu aquest article també les poden desenvolupar les entitats oficials de crèdit, els bancs, les caixes d'estalvis, incloent-hi la Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvis, la Caixa Postal d'Estalvis i les cooperatives de crèdit, i en tot cas han de complir les condicions que preveuen aquesta norma legal i les disposicions reglamentàries que la despleguin.

Vuitena.—El Banc d'Espanya, per a l'exercici adequat de les competències que li atribueixen aquesta Llei o altres lleis, pot dictar les disposicions necessàries per al desplegament o execució de la regulació que contenen les disposicions generals aprovades pel Govern o pel Ministeri d'Economia i Hisenda, sempre que, a més, aquestes normes l'habilitin de manera expressa per a això.

El Banc d'Espanya ha d'enviar anualment a les Corts una memòria de les actuacions que hagin donat lloc a sancions molt greus i a intervencions o substitucions a què es refereix el títol III d'aquesta Llei.

Novena.—Es modifica l'article tercer, número u, de la Llei 14/1985, de 29 de maig, sobre règim fiscal de determinats actius financers, i s'incorpora, com a segon paràgraf, el text següent:

«No obstant això, els títols representatius de la captació de capitals aliens han de seguir el règim que recull aquesta Llei per als actius financers amb rendiment explícit, quan l'efectiu anual que produeixen en aquesta naturalesa sigui igual o superior al que resultaria d'aplicar el tipus d'interès que, a aquest efecte, es fixi a la Llei de pressupostos generals de l'Estat o, si no, el tipus d'interès legal del diner vigent en el moment de l'emissió, encara que en les condicions d'emissió o amortització s'hagi fixat, totalment o parcialment, de manera implícita, un altre rendiment addicional.»

Desena.—1. En relació amb les persones físiques o jurídiques que, sense estar inscrites en alguns dels regis-

tres administratius, legalment previstos per a entitats de caràcter financer, ofereixin al públic la realització d'operacions financeres d'actiu o de passiu o la prestació de serveis financers, sigui quina sigui la seva naturalesa, es faculta el Ministeri d'Economia i Hisenda per:

a) Sol·licitar-los el subministrament de qualsevol informació, comptable o d'una altra naturalesa, relativa a les seves activitats financeres, amb el grau de detall i amb la periodicitat que s'estimin convenient.

b) Realitzar, per si mateix o a través del Banc d'Espanya, les inspeccions que es considerin necessàries a l'efecte de confirmar la veracitat de la informació a la qual es refereix l'apartat a) anterior o d'aclarir qualsevol altre aspecte de les activitats financeres de les persones o entitats esmentades.

2. La falta de subministrament de la informació que se sol·liciti d'acord amb la lletra a) del número anterior en el termini que estigui establert o que es concedeixi a aquest efecte, la falta de veracitat en la informació subministrada i la negativa o resistència a les activitats inspectores a què es refereix la lletra b) del número esmentat, es consideren infraccions molt greus i poden donar lloc a la imposició per part del ministre d'Economia i Hisenda a la persona o entitat corresponent d'una multa l'import de la qual no pot excedir els 5.000.000 de pessetes i ha de ser graduat d'acord amb els criteris establerts a l'article 14 d'aquesta Llei. Aquesta sanció es pot imposar cada vegada que no se subministri en el termini la informació esmentada o es produeixi la negativa o resistència a les activitats inspectores.

Onzena.—Es modifiquen els articles 21 i 36 del Reial decret 1885/1978, de 26 de juliol, sobre societats de garantia recíproca, dictat en virtut de l'autorització que conté l'article 41 del Reial decret llei 15/1977, de 25 de febrer, que queden redactats de la manera següent:

«Article 21.

Dret de vot: Cada quota atribueix el dret a un vot, però cap soci no pot tenir un nombre de vots superior al 5 per 100 del total. Els estatuts poden fixar un límit menor, i fins i tot poden atribuir a cada soci un sol vot.

No obstant el que disposa el paràgraf anterior, els estatuts poden establir que els socis protectors que siguin corporacions, entitats públiques, entitats que representin o associïn interessos econòmics de caràcter general o de l'àmbit sectorial a què es refereixen els estatuts o institucions de crèdit i estalvi sense finalitat de lucre, puguin tenir, cadascun d'ells, fins a un nombre de vots equivalent al 50 per 100 del total, però en cap cas els vots corresponents al conjunt de socis protectors no poden excedir aquesta mateixa proporció. En cas que sigui necessari s'ha de reduir proporcionalment el nombre de vots que correspongui a cadascun d'ells, sense que se'ls pugui privar d'un vot com a mínim.»

«Article 36.

Membres del Consell d'Administració: Per ser nomenat membre del Consell d'Administració no es requereix la qualitat de soci. No obstant això, el president i els vicepresidents del Consell han de tenir la condició de socis.»

Dotzena.—L'apartat a) de l'article 7è de la Llei 13/1985, de 25 de maig, sobre coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers, queda redactat de la manera següent:

«a) El capital. Aquest comprèn el capital social de les entitats amb forma de societats anònimes, excloent-ne el capital no desemborsat i les accions pròpies que posseïxi l'entitat; els fons fundacionals i les quotes participatives de les caixes d'estalvis, i les aportacions incorporades al capital de les cooperatives de crèdit. Tenen la conside-

ració de quotes participatives de les caixes d'estalvis els valors nominatius, mancats de tot dret polític, representatius d'aportacions dineràries d'una durada indefinida que l'emissora pugui aplicar a la compensació de pèrdues, tant en la liquidació de l'entitat com en el cas de sanejament general d'aquesta. Aquestes quotes s'han d'aplicar a aquestes finalitats en la mateixa proporció que ho faci la suma dels fons fundacionals i les reserves, i la seva retribució queda supeditada a l'existència d'excédents de lliure disposició i a les limitacions addicionals que estableixi el Govern.

Així mateix aquest pot prohibir o limitar la tinença de quotes participatives de les caixes d'estalvis per part de categories específiques d'inversors.»

Tretzena.—Les anteriors disposicions addicionals segona a dotzena tenen el caràcter de bases de l'ordenació del crèdit en la mesura que el seu contingut no derivi d'altres títols determinants de la competència de l'Estat.

Catorzena.—1. No tenen la consideració de fet imposable als efectes de la taxa de llicència d'obertura d'establiments, els canvis de titularitat jurídica dels establiments que tinguin lloc com a conseqüència d'operacions de fusió d'entitats de crèdit acordades abans de l'1 de gener de 1992.

A aquests efectes no és aplicable el que disposa l'apartat 1 de l'article 187 del text refós de les disposicions legals vigents en matèria de règim local, aprovat pel Reial decret legislatiu 781/1986, de 18 d'abril.

2. En les fusions d'entitats de crèdit no tenen dret de separació els accionistes dissidents i els no assistents a la Junta en què s'acordi aquesta.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera.—1. Les societats que, a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, estiguin inscrites en el Registre especial d'empreses d'arrendament financer de la Direcció General del Tresor i Política Financera no necessiten ser autoritzades i s'han d'inscriure d'ofici de conformitat amb el que disposa el número 8 de la seva disposició addicional setena, i a tots els efectes, a partir de la data esmentada, tenen la condició de societat d'arrendament financer.

2. En el termini de sis mesos a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, les societats a què es refereix el número anterior el capital de les quals estigui integrat per accions al portador, han de modificar els seus estatuts, i les han de transformar en accions nominatives i efectuar el bescanvi corresponent.

3. Les operacions a què es refereix l'apartat anterior s'efectuen sense meritació de cap tribut directament o indirectament vinculat a aquestes. En particular, el bescanvi d'accions no té la consideració d'alteració patrimonial als efectes del que disposen els articles 20 de la Llei 44/1978, de 8 de setembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques, i 15 de la Llei 61/1978, de 27 de desembre, de l'impost sobre societats.

4. El que preveuen els dos números anteriors també és aplicable a les societats anònimes d'assegurances i reassegurances, i en aquest cas és de dos anys el termini que estableix el número 2 d'aquest article.

Segona.—Mentre el ministre d'Economia i Hisenda no dicti les disposicions corresponents en exercici de les facultats que se li confereixen a l'article 48 d'aquesta Llei, són aplicables les normes ja dictades que regulin els aspectes que s'hi especifiquen.

Tercera.—Les circulars que el Banc d'Espanya hagi dictat abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, a l'empara de les normes vigents en cada moment, continuen subsistents mentre no siguin modificades o substituïdes per

altres aprovades d'acord amb el que preveu la disposició addicional vuitena d'aquesta Llei.

En el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Banc d'Espanya ha d'aprovar i publicar un text refós que contingui les circulars vigents.

Quarta.—Els expedients sancionadors la incoació dels quals s'hagi ordenat abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei els continuen tramitant els mateixos òrgans als quals, fins en aquell moment, estigui atribuïda la seva competència.

DISPOSICIÓN DEROGATORIA

A l'entrada en vigor d'aquesta Llei queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que aquesta estableix i, en particular, les següents:

— Del Reial decret llei 2532/1929, de 21 de novembre, pel qual es regula el règim de l'estalvi popular i s'aprova l'Estatut especial per a les caixes generals d'estalvi popular: els articles 116 a 139, 143 a 146, 156, 159 i 160.

— La llei de 27 d'agost de 1938, sobre facultats governatives en matèria bancària.

— Ordre de 30 d'octubre de 1940, sobre normes per a la inspecció i intervenció de les caixes generals d'estalvi i dipòsit.

— De la llei d'ordenació bancària, de 31 de desembre de 1946: els articles 38, paràgraf primer, 56, 57 i 58.

— Del decret llei 53/1962, de 29 de novembre, sobre bancs industrials i de negocis, el paràgraf segon de l'article 3.

— Del Reial decret llei 15/1977, de 25 de febrer, sobre mesures fiscals, financeres i d'inversió, el títol segon.

— Del Reial decret 896/1977, de 28 de març, sobre règim de les entitats de finançament: l'apartat 2 de l'article 3 i els articles 6 i 13.

— De l'Ordre del Ministeri d'Hisenda de 14 de febrer de 1978, sobre règim de les entitats de finançament, modificada per l'Ordre de 19 de juny de 1979: l'article 13.

— Del Reial decret llei 5/1978, de 6 de març, pel qual es modifiquen les facultats del Banc d'Espanya que preveuen la llei d'ordenació bancària de 31 de desembre de 1946 i el Decret llei 18/1962, de 7 de juny: l'article 1.

— Del Reial decret 2860/1978, de 3 de novembre, pel qual es regulen les cooperatives de crèdit: l'article 8.

— De la llei 27/1980, de 19 de maig, de modificació de la llei de 17 de juliol de 1951, sobre règim jurídic de les societats anònimes, i de la llei de 24 de desembre de 1964, sobre emissió d'obligacions: el número 2 de la disposició addicional.

— De la llei 2/1981, de 25 de març, sobre regulació del mercat hipotecari: l'article 21 (a excepció del paràgraf primer).

— Del Reial decret 685/1982, de 17 de març, pel qual es despleguen determinats aspectes de la llei 2/1981, de 25 de març, sobre regulació del mercat hipotecari: els articles 76 a 79.

— Del Reial decret llei 18/1982, de 24 de setembre, sobre fons de garantia de dipòsits en caixes d'estalvis i cooperatives de crèdit: l'article 5.

— De la llei 13/1985, de 25 de maig, sobre coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers: l'article dotzè.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palma de Mallorca, 29 de juliol de 1988.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ